

Život vlastní (úvahy nad životem)

Staré úsloví mluví o tom, že muž má počít syna a postavit dům. Kdybych to měl brát doslova, tak jsem v životě neuspěl, ba dokonale selhal. Mám čtyři dcery, ani jednoho syna. A žádný dům jsem nepostavil, ale prodal jsem dům, kterého jsem se kdysi zřekl, odmítnuv dědictví, protože jsem prostě neměl ani na zaplacení dědické daně, natož na nezbytné opravy (vydělával jsem málo a dům, který ležel sto kilometrů od Prahy a v němž bydleli cizí lidé, by zatížil zcela bezperspektivně rodinné hospodaření dluhem, který by nutně stále nerůstal. Když se na sklonku mého života situace změnila, neměl jsem ani v nejmenším chuť revidovat své dávné rozhodnutí (nemám takové pokusy vůbec v lásce), ale protože jsem způsobem svého života v jistém směru nemálo poškodil své dcery, dům jsem po restituci prodal (ne zrovna výhodně) a peníze jsem jim rozdělil. Navíc to nebyl dům, který by byl postavil můj otec, ale rodiče jej koupili už postavený (byť čerstvě) a dokonce už i zabydlený. Nebyl to tedy vpravdě rodinný dům, neboť nikdo z rodiny v něm nikdy nebydlel. Neměl jsem k němu žádný vztah. A navíc jsem neměl chuť věnovat jeho obnově, údržbě a správě ani kousek svého času, kterého jsem právě v důsledku změněné situace měl najednou strašně málo. To všechno jistě lze dobře pochopit, ale zůstává tu bez pochyby onen výsledek: žádný dům jsem nepostavil. Leda že bychom to chtěli všechno pochopit zároveň hlouběji a také metaforicky. Jsou opravdu čtyři dcery méně než jeden syn? A musí onen dům, který má každý muž, být z cihel a kamenů?

(Praha, 940129-1.)